

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/163/2022
Identifikačné číslo spisu:	4621201122
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4621201122.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcu A. C., narodeného XX. A. XXXX, R., Š. XXXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Bojdom, Nitra, Fraňa Mojtu 43, proti žalovanému Mestu Topoľčany, Topoľčany, M. R. Štefánika 1/1, IČO: 00 311 162, o určenie, že nájom bytu trvá, vedenom na bývalom Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 5C/12/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 24. marca 2022 sp. zn. 12Co/25/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Topoľčany (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 5C/12/2021-69 zo dňa 15. novembra 2021 zamietol žalobu (I. výrok) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (II. výrok).

1.2. Toto rozhodnutie vo veci samej súd odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 685 ods. 1 a § 710 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že nájom bytu trvá, čo zdôvodnil tým, že je nájomca mestského bytu č. XX na ul. Š. XXXX/XX v R., pozostávajúceho z jednej obytnej miestnosti s príslušenstvom, pričom tento byt užíva od r. 2003, hradí všetky náklady a možnosť iného bývania nemá. Naposledy mu bol nájom bytu predĺžovaný na dobu do 31. marca 2021. Pred týmto dňom mu bol od mesta Topoľčany v zastúpení Mestskými službami Topoľčany, s.r.o., doručený list „Informácia o možnosti opakovaného uzatvorenia nájomnej zmluvy“ a on na základe toho požiadal o uzatvorenie nájomnej zmluvy dňa 25. februára 2021, na čo však odpoveď nedostal a až v apríli 2021 mu bola doručená výzva zo dňa 12. apríla 2021, kde prenajímateľ poukázal na skončenie doby nájmu a na odovzdanie bytu s tým, že výpovedná lehota je 3 mesiace, ktorá začína plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po mesiaci doručenia výzvy. Z tejto písomnosti nie je zrejmé, či ide o výpoveď nájmu bytu, alebo či sa nájomný vzťah skončil uplynutím doby, kedy nie je dôvod na plynutie výpovednej doby. Výzva na vypratanie bytu nebola ani zdôvodnená. On pritom splnil podmienky pre predĺženie nájmu. VZN č. 2/2020 sa vzťahuje na nových žiadateľov o pridelenie

mestského nájomného bytu, kde sa pojednáva o vyhotovení poradovníka o pridelenie bytu, o zaradení uchádzačov do poradovníka o pridelenie bytu a pod., teda o žiadateľov nových, ktorým mestský nájomný byt doposiaľ pridelený nebol, a teda sa nemôže vzťahovať na nájomcov, ktorý už nájomné byty ako nájomcovia užívajú. Mesto Topoľčany prijalo VZN č. 2/2020 o nakladaní s bytovým fondom mesta Topoľčany, ktoré bolo schválené na zasadnutí mestského zastupiteľstva dňa 22. apríla 2020. Mesto Topoľčany mu z neznámych dôvodov nájom bytu od 01. apríla 2021 nepredĺžilo. Postupy v súvislosti s prideľovaním nájomných bytov majú byť v súlade s § 12 zákona č. 443/2010 Z. z. o dotáciách na rozvoj bývania a o sociálnom bývaní ako aj v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Konanie žalovaného je podľa žalobcu v rozpore so zákonom a nájomnou zmluvou a aj v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný mu v auguste 2020 doručil výpoveď z nájmu bez uvedenia relevantných skutočností, voči čomu podal žalobu o určenie neplatnosti tejto výpovede, ktoré sa konalo pod sp. zn. 4C/29/2020; táto žaloba bola následne vzatá späť s tým, že zostáva v platnosti naďalej nájomná zmluva.

1.3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že ako vlastník bytu prideľuje na dobu určitú a je na ňom, či nájom bytu predĺži alebo nie. Žalobca mal nájomnú zmluvu na dobu určitú do 31. marca 2021 a podával si žiadosť o jej obnovenie. Túto žiadosť musela prerokovať/schváliť alebo zamietnuť/bytová komisia ako orgán na to určený zastupiteľstvom. Bytová komisia žiadosti nevyhovela, preto správca Mestské služby Topoľčany, s.r.o., vyzval nájomcu na odovzdanie bytu; ten výzvu prevzal dňa 12. apríla 2021, kedy mu začala plynúť trojmesačná výpovedná lehota, ktorá sa skončila dňa 31. júla 2021. Komisia neodporučila ďalší nájom z dôvodu, že bolo zistené prenechávanie bytu bez súhlasu vlastníka Mesta Topoľčany. Občiansky zákonník hovorí, že ak je nájom dohodnutý na dobu určitú, vlastník má právo obnovenie zmluvy zamietnuť, ak je presvedčený, že nájomca neužíva byt podľa zásad nájomnej zmluvy. Preto žiadal žalobu zamietnuť.

1.4. Žalobca sa následne vyjadril, že žalovaný nenamietal dôvodnosť podanej žaloby, že by nespĺňal podmienky na ďalší nájom bytu, a nezdôvodnil, ako on porušil nájomnú zmluvu. Teda nezdôvodnil, prečo ďalší nájom bytu povolený nebol, hoci prideľovanie mestských nájomných bytov do nájmu sa spravuje istými pravidlami, ktoré on na predĺženie nájmu splnil. Pritom sám žalovaný mu ponúkol možnosť predĺženia nájmu k predmetnému bytu a žiadne údajné nie dobré skúsenosti s jeho osobou nedeclaroval. Výzva na odovzdanie bytu nie je žiadnym spôsobom zdôvodnená, čo on považuje za prejav svojvôle.

1.5. Žalovaný zotrval na svojom stanovisku, že nemieni obnoviť nájomnú zmluvu žalobcovi, keďže nenakladal s bytom tak, ako mu to určuje nájomná zmluva. K tomu priložil doklad o vykonanej kontrole dňa 15. júna 2021 so záverom, že nájomnú zmluvu porušil, keď byt prenajal bez súhlasu vlastníka. Podanie informácie, že si môže podať žiadosť, ešte neznamená, že mu bude vyhovené. Komisia pri mestskom úrade rozhoduje o obnovení alebo neobnovení nájomnej zmluvy na podklade zásad v súlade s VZN mesta. Tvrdenia žalobcu sa nezakladajú na pravde, lebo referent mesta a pracovníka správcu, ktorý ho upozornil na to, aby si podal žiadosť, nerozhoduje o tom, či bude nájomcovi nájomná zmluva obnovená. Vo VZN mesta Topoľčany je príkaz na kontroly bytov ich užívania alebo neužívania podľa zásad nájomnej zmluvy. Nájomná zmluva sa predlžovala, ale potom bolo zistené, že žalobca byt prenajíma. Žalobca žiadal mesto o udelenie prechodného pobytu pre kamaráta, ktorý pracuje v Rakúsku, no pri kontrole tam bola zistená osoba p. A., ktorá sa vraj starala o dieťa toho pána, ktorého chcel prihlásiť žalobca na prechodný pobyt. Kontrola bytu bola vykonaná o 8.00 hod. ráno a boli tam osoby, ktoré prihlásené neboli. Je dané, že nikto nemôže prihlásiť nikoho do mestského bytu, pokiaľ o tom nerozhodne bytová komisia.

1.6. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie konštatoval, že listom zo dňa 29. apríla 2019 primátorka mesta Topoľčany udelila súhlas na uzatvorenie nájomnej zmluvy na dobu určitú do 31. marca 2021 so žalobcom, bytom R., Š. Č.. XXXX/XX, na byt č. XX, pričom udelenie súhlasu bolo prerokované Komisiou sociálnou, bytovou a zdravotníctva MsZ Topoľčany. Podľa Nájomnej zmluvy č. 1/4454/26 uzavretej dňa 27. mája 2019 predmetom nájmu bol byt č. XX na X. poschodí, na ul. Š., s. č. XXXX/XX v R., ktorého vlastníkom je žalovaný, a podľa čl. 3 bol nájom uzatvorený na dobu určitú od 29. apríla 2019 do 31. marca 2021. Nájomca bol povinný počas trvania nájomného vzťahu dodržiavať podmienky vyplývajúce z platného VZN o nakladaní s bytovým fondom a platných zásad o uzatváraní nájomných zmlúv k bytom vo vlastníctve mesta. Podľa čl. 4 bod 4.8 zmluvy nájomca nesmel nájomný byt využívať na iné účely ako na bývanie, nesmel v byte vykonávať podnikateľskú činnosť, ani zriadiť sídlo podnikajúcej fyzickej osoby alebo právnickej osoby a ani nesmel dať nájomný byt do podnájmu inej

osobe. Mestské služby Topolčany, s.r.o., listom označeným ako „Informácia o možnosti opakovaného uzatvorenia nájomnej zmluvy“ ako správca bytov vo vlastníctve mesta Topolčany upozornili žalobcu, že nájomná zmluva k bytu zanikne k termínu 31. marca 2021, a zároveň informovala o možnosti opakovaného uzatvorenia nájomnej zmluvy pri dodržaní podmienok uvedených v nájomnej zmluve a v zákone č. 443/2010 Z. z. V prípade záujmu o uzatvorenie nájomnej zmluvy bolo potrebné žiadosť s potvrdením o príjme nájomcu a čestným prehlásením doručiť MsÚ do 30 kalendárnych dní pred ukončením doby nájmu. Dňa 25. februára 2021 žalobca žalovaného požiadal o uzatvorenie nájomnej zmluvy na garsónový 1-izbový byt č. XX na ul. Š. č. XXXX/XX. Mestské služby Topolčany, s.r.o., ho však potom vyzvali, aby z dôvodu skončenia doby nájmu dňom 31. marca 2021 byt vypratal a odovzdal ho.

1.7. Listom zo dňa 13. augusta 2020 označeným ako „Kontrola mestského nájomného bytu - vyjadrenie - výpoveď z nájmu bytu“ žalovaný - mesto Topolčany žalobcovi oznámilo, že dňa 27. mája 2020 o cca 8.10 hod. bola vykonaná kontrola zamestnancami mesta Topolčany v predmetnom v byte a pri kontrole bolo zistené, že sa v byte nachádzajú osoby, ktoré nie sú zapísané v záväznom zozname uvedenom v podanej žiadosti, a predmetný byt obývajú. Tento skutkový stav bol potvrdený osobami, ktoré nie sú nájomcami a ktoré byt obývajú. Ide o porušenie § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka a porušenie nájomnej zmluvy v čl. 4 ods. 4.8., podľa ktorého nájomca nesmie nájomný byt využívať na iné účely ako na bývanie, ani nesmie dať nájomný byt do podnájmu inej osobe. Z Úradného záznamu zo dňa 27. mája 2020 vyplynulo, že dňa 27. mája 2020 o 8.10 hod. bola vykonaná kontrola pracovníkmi žalovaného a bolo zistené, že v uvedenom byte sa nachádzajú osoby: F. A., ktorá býva v byte asi mesiac, N. E. - dcéra, otec je S. E.; C. tu nebýva a platia nájomné cca 200 eur. Z Úradného záznamu zo dňa 26. októbra 2020 vyplynulo, že žalobca sa dostavil na bytový referát MsÚ Topolčany vo veci riešenia mestského nájomného bytu. Dňa 12. októbra 2020 bolo žalovanému doručené uznesenie súdu sp. zn. 4C/29/2020-15 vo veci žaloby o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu. Žalobca bol informovaný, že Komisia sociálna, bytová a zdravotníctva prerokovala žalobu na Mesto Topolčany a po prerokovaní odporučila späťvzatie výpovede z nájmu bytu, ktorú menovaný prevzal dňa 28. augusta 2020. Žalobca súhlasil so späťvzatím výpovede s tým, že žalovaný zároveň požiadal žalobcu, aby zobral žalobu podanú na súd späť. Listom zo dňa 20. apríla 2021 označeným ako Žiadosť o znovu prejednanie trvania nájomnej zmluvy, nájomného vzťahu k mestskému bytu, opätovné posúdenie žiadosti o predĺženie nájmu k bytu žalobca oznámil žalovanému, že mu po jeho žiadosti o uzatvorenie nájomnej zmluvy, ktorú predložil Mestu Topolčany dňa 25. februára 2021, v apríli 2021 bola doručená Výzva zo dňa 12. apríla 2021, v ktorom prenajímateľ poukazuje na skončenie doby nájmu a na povinnosť odovzdania bytu; v tejto písomnosti sa uvádza, že výpovedná lehota je 3 mesiace a začína plynúť prvým dňom po mesiaci, v ktorom bola nájomcovi doručená výzva. Oznámením zo dňa 27. mája 2021 žalovaný žalobcovi oznámil, že dňa 20. mája 2021 zasadala Komisia sociálna, bytová a zdravotníctva MsZ Topolčany ako poradný orgán mesta, ktorá prerokovala podanie žalobcu vo veci žiadosti o znovu prejednanie trvania nájomnej zmluvy, nájomného vzťahu k mestskému bytu a opätovné posúdenie žiadosti o predĺženie nájmu. Komisia po prerokovaní žiadosti neodporučila opätovné uzatvorenie nájomnej zmluvy a zotrvala na odovzdaní bytu.

1.8. Súd prvej inštancie na základe uvedeného konštatoval, že nájomný vzťah vznikol v zmysle § 685 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa § 710 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka tento nájom bytu zanikol uplynutím dojednanej doby v zmysle nájomnej zmluvy č. 1/4454/26, ktorá bola medzi žalovaným ako prenajímateľom a žalobcom ako nájomcom uzavretá dňa 27. mája 2019 a ktorej predmetom bol byt č. XX na X. poschodí, na ul. Š. s. č. XXXX/XX v R. vo vlastníctve prenajímateľa. Podľa čl. 3 nájomnej zmluvy bola nájomná zmluva uzavretá na dobu určitú od 29. apríla 2019 do 31. marca 2021. Výzvou zo dňa 12. apríla 2021 spoločnosť Mestské služby Topolčany, s.r.o. - správca mestských bytov Mesta Topolčany vyzvala žalobcu, aby z dôvodu skončenia doby nájmu dňom 31. marca 2021 predmetný byt vypratal a odovzdal. Primátorka mesta Topolčany ďalší súhlas na uzatvorenie nájomnej zmluvy na ďalšiu dobu neudelila. Komisia sociálna, bytová a zdravotníctva MsZ Topolčany ako poradný orgán mesta prerokovala podanie žalobcu vo veci žiadosti o predĺženie nájmu k bytu, opätovné uzatvorenie nájomnej zmluvy však neodporučila a trvala na odovzdaní bytu. Nájom bytu žalobcovi zanikol uplynutím dojednanej doby nájmu dňom 31. marca 2021 a odvtedy žalobca užíva byt bez právneho dôvodu. Správca mestských bytov nesprávne vo výzve na vypratanie bytu zo dňa 12. apríla 2021 adresovanej žalobcovi uviedol, že výpovedná lehota je 3 mesiace a začína plynúť prvým dňom mesiaca

nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola žalobcovi doručená výzva, lebo výpovedná doba tu neplynie a nájom predmetného bytu zanikol uplynutím doby nájmu, t. j. dňom 31. marca 2021. Ďalšie písomnosti, ktoré strany sporu predložili, súd zhodnotil ako právne bezvýznamné, pokiaľ ide o trvanie, resp. skončenie nájmu bytu, dohodnutého na dobu určitú do 31. marca 2021, kedy nájom bytu zanikol.

1.9. Súd preto žalobu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech a mal by nárok na náhradu trov konania, náhradu trov nepriznal, lebo mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

2.1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. marca 2022 sp. zn. 12Co/25/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok). Žalovanému voči žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (druhý výrok).

2.2. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu vyplýva ten skutkový stav, ktorý konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku a ktorým bol odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní viazaný. Je zrejmé, že žalobca sa domáhal určenia, že jeho nájomný vzťah k spornému bytu voči žalovanému ako prenajímateľovi trvá, a to na tom základe, že nájom podľa naposledy uzavretej zmluvy o nájme bytu sa síce skončil uplynutím dojednanej doby, ale on si na základe výzvy podal novú žiadosť o uzavretie nájomnej zmluvy na ďalšie obdobie, čomu však žalovaný nevyhovel. Neuznal za právne významné dôvody uvádzané žalovaným, že bez súhlasu prenajímateľa prenechával byt na užívanie iným osobám, a poukazoval na to, že sám žalovaný ho vyzval ohľadom uzavretia novej nájomnej zmluvy na ďalšie obdobie. Navyše on si plní všetky podmienky, ktoré mu z nájmu vyplývajú. V odvolaní potom poukazoval aj na to, že daným rozhodnutím je porušené jeho ústavne zaručené právo na obydlie a došlo aj k rozporu s dobrými mravmi, pričom mu nebola ani priznaná bytová náhrada. Rozsudok teda považoval voči nemu za nespravodlivý a konanie žalovaného za odporujúce dobrým mravom.

2.3. Odvolací súd pri rozhodovaní mal na zreteli tie zákonné ustanovenia, ktoré citoval súd prvej inštancie vo svojom rozsudku, pretože ich aplikácia na prejednávany prípad bola správna. Ustanovenie § 710 Občianskeho zákonníka upravuje dva hlavné dôvody zániku nájmu, a to dohodou účastníkov nájomného pomeru a výpoveďou, a okrem toho Občiansky zákonník pozná aj iné dôvody zániku nájmu bytu, vrátane zániku nájmu uplynutím dohodnutej doby. Pri zániku nájmu dohodnutého na určitý čas nájomca zásadne nemá právo na bytovú náhradu, ak nejde o jednu z výnimiek ustanovených v § 4 zákona č. 189/1992 Zb. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájomom bytov a s bytovými náhradami. Nájom bytu dojednaný na určitý čas sa zo zákona skončí uplynutím tohto času. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Strany sporu majú procesnú, dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností (§ 132 ods. 1, 3, § 187 ods. 1, 2 CSP). Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v závere, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná. Zjednodušene povedané, určitú skutočnosť možno považovať za dokázanú v konaní, ak sudca postupom podľa § 191 CSP z vykonaných dôkazov nadobudne odôvodnené vnútorné presvedčenie, že táto skutočnosť z týchto dôkazov a obsahu celého konania naozaj vyplýva.

2.4. Predmetom odvolacieho konania s ohľadom na všetko vyššie uvedené bolo posúdenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v nadväznosti na odvolacie dôvody žalobcu. Pokiaľ žalobca namietal postup prenajímateľa v súvislosti s informáciou o prípadnom ďalšom nájme na základe novej nájomnej zmluvy, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že tento postup nebol pre rozhodnutie právne významný, pretože konanie medzi stranami sporu nebolo ukončené uzavretím nového nájomného vzťahu, a to bez ohľadu na dôvody, ktoré k nevyhoveniu žiadosti žalobcu zo strany žalovaného v konečnom dôsledku došlo. Žalobcovi v dôsledku ukončenia dojednanej doby nájmu zanikol nájomný vzťah so všetkým z toho vyplývajúcimi následkami. Nájomná zmluva je totiž dvojstranný

právny úkon na podklade dohody prenajímateľa a nájomcu (§ 685 ods. 1, § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) a pokiaľ o uzavretie dohody má záujem len jedna strana a druhá strana ju odmieta, k uzavretiu takéhoto právneho úkonu nedôjde. Žalobca teda v konaní neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že jeho nájomný vzťah trvá.

2.5. Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu urobil záver, že žalobca nepreukázal, že mu nájomný vzťah so žalovaným stále trvá, resp. že mu vznikol nový nájomný vzťah počínajúc dňom 01. apríla 2021. Toto jeho právo nevyplýva zo žiadneho z vykonaných dôkazov a nevyplýva ani priamo z nejakého zákonného ustanovenia. Preto odvolací súd v konečnom dôsledku dospel k záveru, že odvolacie dôvody žalobcu boli pre vyhovieň jeho odvolaniu irelevantné, pričom v danom prípade z obsahu spisu nevyplýva ani porušenie ustanovenia § 3 ods. 2 Občianskeho zákonníka, týkajúceho sa zásady dobrých mravov, a ani porušenie ústavného práva na obydlie, ktoré v odvolaní namietal žalobca. Pokiaľ žalobca namietal, že by mal právo na bytovú náhradu, odvolací súd v tomto smere poukázal na ustanovenie § 712 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pri zániku nájmu dohodnutého na určitý čas nájomca nemá právo na bytovú náhradu. Postup súdu prvej inštancie, ktorý ustálil, že nemožno vyhovieť danej žalobe pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom z dôvodu neexistujúceho nájomného vzťahu so žalovaným, odvolací súd vyhodnotil ako správny. Nájomný vzťah bez ďalšieho nevyplýva ani z VZN žalovaného, na ktoré sa žalobca v konaní odvolával. Súd prvej inštancie teda rozhodol vecne správne a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Preto odvolací súd považujúc odvolanie žalobcu za neopodstatnené napadnutý rozsudok v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukázal na jeho odôvodnenie.

2.6. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý by mal v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní mu však žiadne trovy nevznikli, preto odvolací súd vyslovil, že žalovanému sa náhrada týchto trov nepriznáva.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

3.2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.3. V odôvodnení dovolania uviedol, že prípustnosť dovolania je daná, nakoľko odvolací súd nesprávnym procesným spôsobom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a to tým že v podanej žalobe ako aj v priebehu konania navrhoval vykonať ako dôkaz výsluch členov Komisie sociálnej, bytovej a zdravotníctva MsZ Topoľčany. Členovia komisie mali neodporučiť uzatvorenie novej nájomnej zmluvy resp. predĺženie nájomnej zmluvy. I napriek tomu, že tento dôkaz bol navrhnutý, k jeho vykonaniu nedošlo a dokonca nebola zo strany žalovaného predložená zápisnica zo zasadnutia komisie a o jej hlasovaní. K vykonaniu tohto dôkazu nedošlo i napriek návrhom dovolateľa. Týmto postupom došlo k odňatiu možnosti účinne a efektívne uplatňovať procesné práva v konaní, pretože zistenie stanoviska členov komisie by predstavovalo významné zistenie pre konečné rozhodnutie. Rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu možno teda hodnotiť za arbitrárne, pretože sa nevysporiadali so všetkými pre rozhodnutie podstatnými skutočnosťami. Ďalej uviedol, že navrhoval, aby žalovaný predložil zoznam zamestnancov mesta aj za predchádzajúce obdobie, rovnako zoznam členov komisií mesta Topoľčany a či ich rodinní príslušníci vlastnili inú nehnuteľnosť na bývanie a aj napriek tomu im nájom k mestskému bytu trvá resp. bol predĺžovaný, teda podmienky pre pridelenie bytov boli posudzované osobitne a niekto kto podmienky nespĺňal, tak aj napriek tomu nájom predĺžený mal. Zistenie všetkých týchto skutočností je mimoriadne podstatné, pretože pri nájme mestského bytu platia určité pravidlá, nie svojvôľa v tom, komu nájom predĺžia a komu nie, inak by potom existovalo široké spektrum možností pre rôzne nejasnosti pri pridelení mestských bytov. Z uvedeného je teda zreteľné, že k vykonaniu navrhnutého dôkazu malo dôjsť, pretože na nevyhovieň takýchto dôkazov neboli splnené podmienky. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť. Nestotožnil sa ani so stanoviskom odvolacieho súdu v tom zmysle, že z obsahu spisu nevyplýva porušenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka týkajúceho sa zásady dobrých mravov a to v tom zmysle, že pokiaľ sa nevykonajú navrhnuté dôkazy, tak to nevyplýva, avšak keby sa preukázalo vyššie uvedené skutočnosti,

tak potom by konanie žalovaného bolo v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd iba skonštatoval, že dovolateľ nepreukázal, že nájomný vzťah sa žalovaným naďalej trvá resp. uzatvorenie novej nájomnej zmluvy, a to bez posúdenia splnenia podmienok pre pridelenie komunálneho bytu, odstránenia svojvôle prenajímateľa pri rozhodovaní a nakladaní komunálnymi bytmi, posúdenia vzájomnosti práv a povinností zmluvných strán z nájomnej zmluvy. Ak sa súd nezaoberal všetkými vyššie uvedenými skutočnosťami, tak neposúdil všetky skutočnosti potrebné pre konečné rozhodnutie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne a právne správne, a preto dovolaciemu súdu navrhuje dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné v zmysle § 448 CSP zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) žalobca v dovolaní nenamietal chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne

namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14.1. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania namietal de facto, nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Dovolateľ uviedol, že v podanej žalobe ako aj v priebehu konania navrhoval vykonať ako dôkaz výsluch členov Komisie sociálnej, bytovej a zdravotníctva MsZ Topoľčany. Členovia komisie mali neodporučiť uzatvorenie novej nájomnej zmluvy resp. predĺženie nájomnej zmluvy. I napriek tomu, že tento dôkaz bol navrhnutý, k jeho vykonaniu nedošlo a dokonca nebola zo strany žalovaného predložená zápisnica zo zasadnutia komisie a o jej hlasovaní. Týmto postupom došlo k odňatiu možnosti účinne a efektívne uplatňovať procesné práva v konaní, pretože zistenie stanoviska členov komisie by predstavovalo významné zistenie pre konečné rozhodnutie. Ďalej uviedol, že navrhoval, aby žalovaný predložil zoznam zamestnancov mesta aj za predchádzajúce obdobie, rovnako zoznam členov komisií mesta Topoľčany a či ich rodinní príslušníci vlastnili inú nehnuteľnosť na bývanie a aj napriek tomu im nájom k mestskému bytu trvá resp. bol predĺžovaný, teda podmienky pre pridelenie bytov boli posudzované osobitne a niekto kto podmienky nespĺňal, tak aj napriek tomu nájom predĺžený mal. Zistenie všetkých týchto skutočností je mimoriadne podstatné, pretože pri nájme mestského bytu platia určité pravidlá, nie svojvôľa v tom, komu nájom predĺžia a komu nie, inak by potom existovalo široké spektrum možností pre rôzne nejasnosti pri pridelení mestských bytov. Nestotožnil sa ani so stanoviskom odvolacieho súdu v tom zmysle, že z obsahu spisu nevyplýva porušenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka týkajúceho sa zásady dobrých mravov, a to v tom zmysle, že pokiaľ sa nevykonajú navrhnuté dôkazy, tak to nevyplýva, avšak keby sa preukázali vyššie uvedené skutočnosti, tak potom by konanie žalovaného bolo v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd iba skonštatoval, že dovolateľ nepreukázal, že nájomný vzťah sa žalovaným naďalej trvá resp. uzatvorenie novej nájomnej zmluvy, a to bez posúdenia splnenia podmienok pre pridelenie komunálneho bytu, odstránenia svojvôle prenajímateľa pri rozhodovaní a nakladaní komunálnymi bytmi, posúdenia vzájomnosti práv a povinností zmluvných strán z nájomnej zmluvy. Ak sa súd nezaoberal všetkými vyššie uvedenými skutočnosťami, tak neposúdil všetky skutočnosti potrebné pre konečné rozhodnutie.

14.2. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť

neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

14.3. V súlade s touto judikatúrou ústavného súdu Najvyšší súd SR ustálil svoju judikatúru (napr. rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/138/2018) v tom smere, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

14.4. V súvislosti s predmetnými dovolacími námietkami dovolací súd poukazuje na to, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán (účastníkov) na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané je vecou súdu, a nie účastníkov konania (strán sporu).

14.5. Pokiaľ dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nedostatočne zistenom skutkovom stave veci a nesprávnom hodnotení dôkazov odvolacím súdom, dovolací súd poukazuje na bod 26. rozhodnutia súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého:

„Ďalšie písomnosti, ktoré predložili žalobca aj žalovaný ako dôkazy, sú v danom prípade právne bezvýznamné a nemajú žiadnu relevanciu, pokiaľ ide o trvanie resp. skončenie nájmu predmetného bytu, ktorý bol medzi stranami sporu dohodnutý na dobu určitú do 31.03.2021, kedy nájom predmetného bytu aj zanikol.“

14.6. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolateľa, považuje dovolací súd za nevyhnutné akcentovať na zásadu voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcu z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy SR), v zmysle ktorej záver vyodený sudcom v prebiehajúcom konaní o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Tento jeho postup však musí byť v istom zmysle objektivizovaný konceptom takého hodnotenia dôkazov, ktoré obстоjí z hľadiska jeho prípadného rozporu so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle. Inak povedané, „voľnosť“ hodnotenia dôkazov neznamena, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak, konečné meritórne rozhodnutie malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Koncept voľného hodnotenia dôkazov je derivátom tzv. akuzačného typu procesu, v ktorom zákon pojmovo nemôže predpisovať zákonnú silu jednotlivým dôkazom. Naopak, v inkvizičnom procese dominuje tzv. legálna dôkazná teória, ktorá pojmovo vyžaduje zákonnú silu, „váhu“ jednotlivých dôkazov - tento typ procesu sa však vo všeobecnosti považuje za dejinne prekonaný, aj keď jeho jednotlivé prvky prerástli medziasom do konceptuálnej sústavy iných ako sporových konaní (mimosporov) predovšetkým cez prizmu tzv. vyšetrovacieho princípu a princípu oficiality. Právna úprava nestanovuje, ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti; uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, ktorá v civilnom procese predstavuje veľmi zložitý myšlienkový proces sudcu. Takúto úvahu súdu nemožno zamieňať s úvahou, ktorú právna úprava nepripúšťa síce výslovne, no je implicitne obsiahnutá v pojmovej sústave silného sudcu a voľného hodnotenia dôkazov - ide o úvahu z hľadiska ustálenia, resp. určenia výšky nárokov vtedy, ak túto výšku možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ju nemožno zistiť vôbec. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu rovnako neznamena ľubovôľu súdu pri

hodnotení dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, nesmie byť v rozpore s prírodnými zákonmi, musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe a podobne. Výsledky hodnotenia dôkazov sú aj súčasťou odôvodnenia rozsudku, nakoľko z ustanovenia § 220 ods. 2 vyplýva súdu povinnosť v odôvodnení rozsudku (okrem iného) stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a podobne. Súd nie je viazaný len skutkovým stavom, ako ho predniesli (substancovali) sporové strany, ale má i vlastné procesné oprávnenia ingerovať do sporu. Strany tak nie sú „vlastníkmi“ skutkových tvrdení, ako v liberálnom koncepte civilného procesu, ale súdom zistený skutkový stav má v čo najvyššej možnej miere korešpondovať s reálnym hmotnoprávnym pomerom sporových strán. Teória hovorí v tejto súvislosti o tzv. modifikovanom prejednávacom princípe, kde je procesná aktivita vo vzťahu k ustáleniu skutkového základu sporu prioritne zverená sporovým stranám, no s „materiálnymi“ korekciami zo strany súdu.

14.7. V súhrne uvedené civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020).

14.8. Dovolací súd zdôrazňuje vzhľadom na v súhrne vyššie obsiahlo uvedené a námietku dovolateľa keď v dovolaní uviedol, k vykonaniu navrhovaného dôkazu nedošlo i napriek „návrhom dovolateľa pričom týmto postupom došlo k odňatiu možnosti účinne a efektívne uplatňovať procesné práva v konaní, pretože zistenie stanoviska členov komisie by predstavovalo významné zistenie pre konečné rozhodnutie. Rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu možno teda hodnotiť za arbitrárne, pretože sa nevysporiadali so všetkými pre rozhodnutie podstatnými skutočnosťami. Ďalej uviedol, že navrhoval, aby žalovaný predložil zoznam zamestnancov mesta aj za predchádzajúce obdobie, rovnako zoznam členov komisií mesta Topoľčany a či ich rodinní príslušníci vlastnili inú nehnuteľnosť na bývanie a aj napriek tomu im nájom k mestskému bytu trvá resp. bol predĺžovaný, teda podmienky pre pridelenie bytov boli posudzované osobitne a niekto kto podmienky nespĺňal, tak aj napriek tomu nájom predĺžený mal. Zistenie všetkých týchto skutočností je mimoriadne podstatné, pretože pri nájme mestského bytu platia určité pravidlá, nie svojvôľa v tom, komu nájom predĺžia a komu nie, inak by potom existovalo široké spektrum možností pre rôzne nejasnosti pri prideľovaní mestských bytov.“ že bolo práve vecou súdu v prejednávanej veci rozhodovať o potrebe vykonania či nevykonania dôkazu, a taktiež hodnotenie dôkazov v spore a nie ako sa mylne dovolateľ domnieva vecou žalobcu. Preto, ak odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že navrhované a predložené dôkazy sú v danom prípade právne bezvýznamné a nemajú žiadnu relevanciu, pokiaľ ide o trvanie resp. skončenie nájmu predmetného bytu, ktorý bol medzi stranami sporu dohodnutý na dobu určitú do 31. marca 2021, kedy nájom predmetného bytu aj zanikol, dovolací súd konštatuje, že neboli zistené vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, ktoré by zakladali porušenie práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces a na vyslovenie opačného právneho názoru dovolacím súdom ako je uvedený v rozhodnutí odvolacieho súdu v spojitosti s právnym názorom súdu prvej inštancie.

15.1. Z obsahu dovolania tiež vyplýva, že dovolateľ mal v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania za nevyhnutné, aby sa odvolací súd v rámci odôvodnenia rozsudku vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, a to konkrétne tým, že nájomný vzťah sa žalovaným naďalej trvá resp. uzatvorenie novej nájomnej zmluvy, a to bez posúdenia splnenia podmienok pre pridelenie komunálneho bytu, odstránenia svojvôle prenajímateľa pri rozhodovaní a nakladaní komunálnymi bytmi, posúdenia vzájomnosti práv a povinností zmluvných strán z nájomnej zmluvy. Ak sa súd nezaoberal všetkými vyššie uvedenými skutočnosťami, tak neposúdil všetky

skutočnosti potrebné pre konečné rozhodnutie

15.2. K predmetnej námietke dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu má preukázané dostatočne odôvodnené rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom na predmetnú námietku nebolo potrebné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko špecifikovaná námietka v bode 15.1. tohto rozhodnutia, pre rozhodnutie v prejedávanom spore bola irelevantná v súdenom spore.

16. Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

17. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

18. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalobcu.

19. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP).

20. Aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP) vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania v dovolacom konaní úspešnému žalovanému voči v dovolacom konaní neúspešnému žalobcovi. Z obsahu spisu vznik trov dovolacieho konania u žalovaného preukázaný je, preto dovolací súd žalovanému voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania priznal v plnom rozsahu.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.